

El bloqueig al Congrés espanyol és la independència

written by Llorenç Prats | 29 de juliol de 2023

ERC segurament sap que JxCAT va de catxa amb el tema de la independència. I abans de dir-ho, ja que és la seva paraula contra la de l'altra, opta per una opció d'esgotament sense la majoria. Seria una interpretació que JxCAT sempre negarà, fins a la mort (política). Una cosa que fins i tot podria passar.

Ara bé, en la nova situació i si els diputats de JxCAT tenen la clau, podríem ser al cap del carrer. JxCAT no trobarà cap excusa prou vàlida ni convincent per justificar la seva abstenció per investir el president dels espanyols, Pedro Sánchez, quan ha dit per activa i per passiva que "ja n'hi ha prou". I que, ara sí, "va de debò". Semblaria com si JxCAT hagués après dels errors del passat quan el primer d'octubre de 2017 va desdir-se de fer la independència o quan, tot i guanyar les eleccions el 21 de desembre de 2017, igualment no va actuar amb coherència.

Molts catalans, també entre les files d'ERC, confien que JxCAT lideri el bloqueig espanyol. Seria un canvi coherent amb la seva sortida del govern català i amb la suposada nova posició del Consell de la República, que presideix JxCAT pròpiament. Mantindria la paraula donada als seus votants i assentaria un punt fort per activar, ara sí, el mandat democràtic sorgit del referèndum d'autodeterminació del 2017. És una esperança col·lectiva, nacional, que no ens pot defraudar sota cap concepte.

Però, la realitat és extremadament tossuda, les recents declaracions dels "negociadors" de JxCAT podrien indicar tot el contrari. Es parla de negociació discreta (un *dejà vu* del 2017, amb intermediaris que no van fer cap gestió eficaç), de no tocar els acords vigents (amb el 155 del PSC/PSOE), de

mantenir el discurs de l'amnistia (la culpabilitat assumida, quan un referèndum d'autodeterminació d'una nació, per definició, sempre és legal) o, simplement, ni parlar-ne de passar factura per tantes humiliacions i vexacions que patim els catalans.

Cal confiar, tot i així, que aquesta vegada tot sigui ben diferent: es mantingui el bloqueig a la investidura del president espanyol i es forcin noves eleccions espanyoles; per demostrar al món la força catalana; per pujar la nostra autoestima nacional; per tenir temps d'organitzar-nos millor; per refer-nos de cinc anys de desert; per recuperar les estructures d'estat pendents; per consolidar l'imaginari col·lectiu "d'un nou país a Europa, en forma de república".

No hi ha solucions intermèdies a la independència. Els espanyols influents i ben informats ja la veuen feta. I proposen solucions perquè Catalunya romangui dins d'Espanya, amb un blindatge de l'autonomia política i un reconeixement jurídic de "la nacionalitat" que la mateixa Constitució espanyola estableix. Però tot plegat no és sobirania, són molles fruit de l'ocupació espanyola històrica i persistent que cal suprimir i rescabalar, fins a la darrera conseqüència.